

Arrest

nr. 119 664 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. CAPIAU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en degene die hij bij het Commissariaat-generaal

voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aflegde. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken minder details vertelde maar dat hieruit geen tegenstrijdigheden kunnen worden afgeleid. De Raad stelt echter vast dat de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en degene die hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aflegde niet met elkaar te verenigen zijn. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij samen met zijn baas goederen ging leveren terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zijn baas hem telefonisch de opdracht gaf om goederen te gaan ophalen. Verder verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn baas zijn vader sloeg thuis toen deze hem kwam zoeken terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat dit gebeurde door de medewerkers van de baas. Het gaat hier dus duidelijk om onderling tegenstrijdige verklaringen en niet om minder of meer details, zoals verzoeker voorhoudt. Deze tegenstrijdigheden betreffen bovendien het wezen van verzoekers asielrelaas. Het gaat immers om de daden van vervolging en de oorzaak voor deze daden. Bijgevolg ondermijnen de vastgestelde tegenstrijdigheden verzoekers asielrelaas volledig.

De nieuwe stukken kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Om die reden en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Bangladesh niet moeilijk is om valse of vervalste documenten te verkrijgen, desnoods via corruptie, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken toe en twee internetartikels waarin sprake is van rellen en onlusten in Bangladesh. Hieruit kan echter niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers op dit ogenblik in Bangladesh een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 16 januari 2014 opgenomen grond, wijst de verzoekende partij naar de nieuwe stukken waarvan zij thans de originelen neerlegt. Zij stelt dat de beschikking streng is, vooral gelet op de vaststellingen dat zij ongeschoold is en zich niet zo goed kan uitdrukken. Zij vervolgt dat zij er een hele lange reis op zitten had met een smokkelaar toen zij kort daarna gehoord werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar men haar vertelde dat zij kort moest zijn. Zij wijst erop dat er geen sprake is van grote tegenstrijdigheden die haar relaas kunnen ondermijnen en zij stelt dat zij daarvoor in het verzoekschrift een voldoende verklaring heeft gegeven en dat zij de motieven van de bestreden beslissing heeft weerlegd. Zij herhaalt haar vluchtrelaas, met name dat zij chauffeur was en een drughandel heeft ontdekt, zij geslagen en bedreigd werd door medewerkers van haar baas, haar vader overleden is aan een hartfalen dat te wijten is aan slagen door haar baas, en dit relaas volledig gesteund wordt door de stukken waarvan zij thans de originelen neerlegt. Wat haar reisweg betreft stelt zij dat zij ongeschoold is en bijgevolg niet heeft onthouden door welke landen zij heeft gereisd. Zij wijst erop dat haar, gelet op de documenten, het voordeel van de twijfel moet toegekend worden. Zij besluit dat haar familie in gevaar is en dat de algemene veiligheid, overal in Bangladesh, precair is gelet op de vele doden.

1.4.3. De Raad heeft in de beschikking vastgesteld dat de verklaringen die de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en degene die zij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aflegde niet met elkaar te verenigen zijn en dat deze tegenstrijdigheden het wezen van het asielrelaas betreffen. Het betoog dat zij ongeschoold is en zich niet zo goed kan uitdrukken en dat zij er een hele lange reis op had zitten, verandert niets aan deze vaststellingen. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen immers geen details maar elementen die de kern van het asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat de asielzoeker ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die aan de basis zouden hebben gelegen van haar vlucht uit haar land van herkomst. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding verwacht worden dat deze in staat is voldoende coherente

en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2007, nr. 127.477).

Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten evenwel de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas niet herstellen. Om die reden en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Bangladesh niet moeilijk is om valse of vervalste documenten te verkrijgen, desnoods via corruptie, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de neergelegde documenten.

De stukken die verzoekende partij, samen met een aanvullende nota, ter terechtzitting indient, doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen en de beschikking. Het stuk 1 en 2 hebben betrekking op de identiteit en het gedrag van de niet van verzoekende partij; stuk 3 is een geboorteakte van verzoekende partij – de identiteit en nationaliteit van verzoekende partij worden niet in vraag gesteld dus de geboorteakte brengt niets bij; het bewijs van goed gedrag en zeden (stuk 4) bevestigt evenmin de verklaringen; aan de geboorteakte en identiteitsbewijs van de vader (stuk 5) is geen vertaling toegevoegd zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze documenten; stuk 6, het medisch attest betreft het overlijden van de vader van verzoekende partij en bevestigt geenszins de verklaringen van verzoekende partij; stuk 7 betreft een medisch attest van een tandarts dat evenmin de verklaringen van verzoekende partij bevestigt.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS